

[Ole Bjørn Kraft.]

slag, for jeg er overbevist om, at det ved Tipning slet ikke vil dreje sig om Enkeltpræstationer, men kun om Konkurrencer.

Hvad angaar Lovforslagets Enkeltheder kan jeg henvide til, hvad jeg havde Lejlighed til at sige, da vi sidst beskæftigede os med denne Sag. Vi er ikke helt sikre paa, at Staten bør kunne faa hele Aktiekapitalen, hvad den kan efter Lovforslaget. Vi kan ikke helt tiltræde Bestemmelsen om Bestyrelsens Sammensætning. Vi stiller os tvivlende over for, om det virkelig skal være Skattedirektøren, der skal være Formand for denne Bestyrelse, selv om jeg vil indrømme, at det lige saa meget er et Skatteforslag som et Forslag om Støtte til Idrætten. Jeg tror ikke, at Idrætten kan gøre sig noget Haab om at faa de Indtægter, som Staten og den højtærede Finansminister vil faa, naar dette Lovforslag er gennemført. Det er jo Enkeltheder, vi kan overveje.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen om, at der bør sættes et Maksimum for Gevinsten. Det bør ikke være en Fristelse, som man ikke kan modstaa; der maa være en vis Rimelighed i det, men Gevinsterne maa dog være saaledes, at der kommer nogle Penge ind. Spørgsmaalet om Fordelingen af Pengene og Sammensætningen af de Udvalg, der skal fordele dem, maa ogsaa gøres til Genstand for en saglig Drøftelse.

Jeg er uenig med det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen og enig med den højtærede Finansminister, hvad angaar den Ændring, han har foreslaaet i Forhold til det tidligere Lovforslag, hvorefter Halvdelen af Beløbet paa Forhaand sikres Dansk Idræts-Forbund. Det er jeg af den Grund, at de Opgaver, som venter paa Dansk Idræts-Forbund, er af almen offentlig Interesse og er af en saadan Karakter, at de i Virkeligheden er den eneste Begrundelse for Fremsettelsen af dette Lovforslag om Tipning, der ud fra mere almene Synspunkter kan holde. Dansk Idræts-Forbund har givet os en Redegørelse for, hvad det ønsker at gennemføre, altsammen noget, som maa siges at være af den største Betydning for Sporten og Idrætten, saa at den kan blive, hvad der skal være, og kan naa det Maal, som det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen selv fremhævede skulde naas. Men det er klart, at det er umuligt for Dansk Idræts-Forbund at løse en Opgave, som kræver Anlægsudgifter, og som ikke kan løses paa et enkelt Aar, men over en Række løbende Aar, hvis det ikke har en

vis Sikkerhed for, at det, naar det sætter disse store Ting i Gang, Læreruddannelse, Omorganisering, Lægeundersøgelse og alt, hvad der er nævnt, økonomisk kan gennemføre dem, og denne Sikkerhed har det ikke, hvis det hvert eneste Aar skal ansøge et Udvalg og være afhængig af dets Naade.

Jeg vil haabe, at disse rent saglige Grunde vil gøre Indtryk paa det ærede Medlem og hans Parti, saa vi kan faa gennemført en Ordning, der virkelig kan føre til, ikke alene at Staten faar de Penge ud af det, den skal have, men ogsaa at Sportsungdommen faar det ud af det, den skal have. Jeg synes, det var en meget daarlig Tanke, det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen kom ind paa, fordi det i Virkeligheden vil forringe Værdien af Lovforslaget.

I øvrigt mener jeg, at de Penge, der bliver tilovers, i første Række maa bruges til Foranstaltninger, som paa en eller anden Maade har Tilknytning til Ungdommen. Det er Ungdommen, som driver Sport, og det er ogsaa Ungdommen, som i stor Udstrækning kommer til at tippe, og det vil være rimeligt, at Ungdommen ogsaa faar Udbytte deraf. Jeg kan nævne, at en af de Institutioner, som har beskæftiget sig meget med Tanken og har ydet Støtte til, at den er kommet frem, er Røde Kors. Den maa sikkert ogsaa tages med i Overvejelsen af, hvorledes Beløbet skal fordeles. Men alt dette er rent saglige Detailler, som kan drøftes i Udvalget.

Det, som efter min Mening er den væsentligste Anke mod Lovforslaget, og som vel kan gøre en ængstelig ved at gaa med til at gennemføre det, er den meget store Administration, der vil blive Tale om. Selv om man begrænser det mest muligt, ved vi efter de Erfaringer, vi har fra Norge og Sverige, at det bliver en stor Historie, der vil kræve store Lokaler, maaske sin egen Bygning, Maskiner og et stort Kontorpersonale og omfattende Kontrolforanstaltninger, og det er jo for Tiden ikke uden Betænkelighed at skabe et stort nyt administrativt Apparat og drage Arbejds-kraft dertil, maaske bort fra Produktionen, og placere betydelige Pengemidler i en saadan Institution, men det har altsaa ikke afholdt os fra at give det Tilsagn, jeg her har givet. Maaske kunde man overveje, om man ikke kunde gaa den Vej, at man vedtog Lovforslaget om Tipning for at faa Sagen fra Haanden, men bestemte sig til at vente et Par Aar med at sætte det i Værk. Staten kunde saa i disse Par Aar bevilge de Midler, det drejer sig om. Det